

Carta del Prelat (Agost del 2007)

Descobrir als amics i familiars la pròpia fe és una tasca del cristià, recorda mons. Xavier Echevarría en la carta d'aquest mes. Amb paraules del Sant Pare, recalca que fer apostolat és “un servei a l'alegria, al goig de Déu que vol ver la seva entrada al món”.

10/08/2007

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Us recordava el mes proppassat, recurrent a l'exemple dels primers cristians, que l'apostolat dels fills de Déu cal que sigui optimista, ple de seguretat en l'eficàcia de la tasca. El Mestre ens ha dit: *euntes docete omnes gentes* (Mt 28, 19); aneu, doncs, convertiu tots els pobles. I no ens deixa sols: *Jo estaré amb vosaltres dia rera dia fins a la fi del món* (Mt 28, 20).

Hom entén que a sant Josepmaria Escrivà el món li resultés petit. Recordo –li ho vaig sentir explicar– un fet de l'abril del 1936. Havia anat a València per preparar el terreny de la primera expansió apostòlica de l'Opus Dei fora de Madrid, i hi plantejà a un universitari la possibilitat de demanar l'admissió en l'Obra. Tot passejant i parlant, arribaren al Mediterrani. Aquell jove comentà: “Pare, que gran és el mar!”. La resposta de sant Josepmaria Escrivà fou immediata: “Doncs a mi

em sembla petit”. Pensava en altres mars i en altres terres, on les seves filles i els seus fills haurien de marxar com més aviat millor, portant amb ells l’esperit rebut de Déu. I aquest afany de guanyar ànimes l’alimentà fins al darrer instant.

En aquells moments, pels avatars de la Guerra Civil Espanyola, no es va poder realitzar la desitjada expansió apostòlica. No es descoratja; ni tan sols quan, l’agost del 1936, va haver d’abandonar la casa on vivia amb la mare i els germans, fugint de la persecució religiosa.

Aleshores començaren uns mesos molt difícils, en els quals el nostre Fundador es trobà al menys dos cops al caire del martiri. En aquelles circumstàncies, com sabeu, es refugià en diversos llocs que li oferien una seguretat molt minsa. Nogensmenys, continuà exercitant

tan com era possible el ministeri sacerdotal i ocupant-se d'atendre espiritualment els primers membres de l'Obra. Quan el 31 d'agost del 1937 –fa ara 70 anys- pogué abandonar el precari refugi on havia sojornat alguns mesos, es dedicà amb nova intensitat a la seva labor espiritual, fins i tot arriscant la vida; una tasca que ja atenia a l'amagatall del Consolat d'Hondures. Els fruits d'aquesta sembra no es perderen; van ser ja aleshores molt copiosos i hom els recolliria amb abundància més endavant, gràcies a l'esplèndida floració de persones cridades per Déu per servir-lo en l'Opus Dei.

Sant Josepmaria Escrivà se sentia ciutadà del món; per això, enlloc es considerava estranger. Sabia descobrir d'immediat el costat positiu dels països i s'esmerçava a aprendre de les persones amb què es trobava. Vibrava per cadascuna de les creatures, també pels qui no

coneixia. Durant els seus viatges apostòlics, pregava amb generositat per tots. Podia afirmar amb veritat que havia fet la *prehistòria* de l'Obra –la preparació del futur treball apostòlic- en moltes nacions on els fidels de l'Opus Dei treballarien molts anys després; jo diria que a totes, perquè en les seves estones d'oració davant el Sagrari i en les llargues hores de treball al despatx, recorria una i altra vegada el món sencer, posant als peus del Senyor la futura tasca de les seves filles i els seus fills. Li agradava de tenir a la taula un mapamundi; un truc del qual se servia per resseguir amb la imaginació tot el món, amb fam de cristianitzar-lo o de recristianitzar-lo.

Nosaltres també, com el nostre Pare, hem de sortir en la cerca de tothom. Ningú no ens resulta indiferent. “De cent ànimes ens interessen totes cent” (Josepmaria Escrivà, *Solc*, 183). Mediteu unes paraules de Benet XVI

adreçades als cristians: “No podem guardar per a nosaltres el goig de la fe; hem de difondre-la i trametre-la, enfortint-la així dins el nostre cor. Si la fe es transforma realment en goig per haver trobat la veritat i l’amor, és inevitable sentir el desig de trametre-la, de comunicar-la als altres. Per aquí passa, sobre manera, la nova evangelització a què ens cridà el nostre estimat papa Joan Pau II”.

“De manera sempre delicada i respectuosa, però també clara i valent, hem d’adreçar una peculiar invitació al seguiment de Jesús als nois i noies que semblen més atrets i fascinats per l’amistat amb Ell”
(Discurs en la inauguració de l’assemblea diocesana de Roma, 11-VI-2007).

Cal que nosaltres plantegem aquesta possibilitat a moltes noies i a molts nois joves, per servir l’Església i les ànimes dins l’Opus Dei, en el celibat

o en el matrimoni. El Senyor s'entesta a enviar un nombre gran d'apòstols que desenrotllin arreu del món l'anunci joiós de l'Evangelí, amb l'exemple de llur vida i la força de llur paraula. No ens aturem davant les dificultats culturals o d'ambient, encara que siguin objectives. Perquè també la gràcia de Déu és quelcom molt *objectiu*, és el factor principal amb què necessàriament cal que comptem. Així, amb paraules de sant Josepmaria, us repeteixo: “és qüestió de fe!”.

Cal estar convençuts que el Senyor, des d'abans de la creació del món (cfr. Ef 1, 4), ha elegit moltes i molts perquè siguin *pescadors d'homes* (Lc 5, 10), servint-lo *indiviso corde* (cfr. Cor 7, 25-30), sense la mediació d'un amor humà. Acceptem, doncs, com a adreçades a nosaltres, les paraules del profeta Jeremies, que el nostre Fundador aplicava a les circumstàncies concretes de cadascú.

“Vet aquí, diu el Senyor, que enviaré a buscar molts pescadors, i pescaré aquests peixos” (Jr 16, 16). Així ens concreta la gran labor: pescar. De vegades, hom escriu o parla del món, comparant-lo a un mar. I hi ha veritat en aquesta comparació. En la vida humana, com en el mar, hi ha períodes de calma i de borrasca, de tranquil·litat i de vents forts. Sovint, les criatures neden en aigües amargues, enmig d'onades grans; caminen entre tempestes, en una carrera trista, per bé que sembla que tenen alegria, per bé que sembla que fan molt de soroll: són riallades que volen encobrir llur descoratjament, llur disgust, llur vida sense caritat i sense comprensió. Es devoren els uns als altres, els homes igual que els peixos.

“És tasca dels fills de Déu aconseguir que tots els homes entrin –en llibertat– dins la xarxa divina, perquè s'estimin. Si som cristians, ens hem

de convertir en aquests pescadors que descriu el profeta Jeremies, amb una metàfora que també va emprar repetidament Jesucrist: *seguiu-me, i us faré pescadors d'homes* (Mt 4, 19), diu a Pere i a Andreu (Josepmaria Escrivà, *Amics de Déu*, 259).

És efectivament així –deia Benet XVI en la Missa de començament del pontificat-: en la missió de pescador d'homes, seguint el Crist, cal treure els homes del mar salat per totes les alienacions i portar-los a la terra de la vida, a la llum de Déu (...). No hi ha res més bonic que haver estat agafats, sorpresos, per l'Evangelí, pel Crist. Res no és més bell que conèixer-lo i comunicar als altres l'amistat amb Ell. La tasca del pastor, del pescador d'homes, pot semblar de vegades feixuga. És, però, joiosa i gran, perquè al capdavant és un servei a l'alegria, al goig de Déu que vol fer la seva entrada al món” (*Homilia*, 24-IV-2005).

No ens ha d'estranyar que alguns es resisteixin aquesta invitació estupenda. Pot passar amb homes o dones dotats de condicions humanes excel·lents, gent amb possibilitat de donar molta glòria a Déu, d'ésser instruments eficaços a les seves mans... i, nogensmenys, no responen o, si més no, no responen amb la promptitud desitjable. “Quina compassió que t’inspiren!... Voldries dir-los a crits que perden el temps... Per què són tan cecs, i no perceben allò que tu –miserable. has vist? Per què no han de preferir el millor?

“-Prega, mortifica’t i, després –en tens obligació!- desperta’ls d’un a un, i explica’ls –també d’un a un- que, igual que tu, poden trobar un camí diví, sense abandonar el lloc que ocupen en la societat” (Josepmaria Escrivà, *Solc*, 182).

Mireu com sant Agustí ho deia, respecte als qui no semblaven

disposats a escoltar-lo quan els urgia a canviar de conducta, a ésser bons cristians. En parlar dels deures del bon pastor –i tots, en l'Església, cal que siguem ensems *ovella* i *pastor*-, el Sant Doctor escrivia: “Hi ha ovelles obstinades. Quan hom les cerca, tot estant esgarriades, diuen en el seu error i per a perdició seva que res no tenen a veure amb nosaltres. “Per a què ens voleu? Per a què ens cerqueu?” Com si la raó perquè ens preocupem d’elles i perquè les cerquem no fos que són en l’error i es perden. Responen: “Si sóc a l’error, si em perdo, per a què em vols? Per a què em cerques?”. Perquè ets en l’error vull cridar-te de nou; perquè t’has esgarriat i vull trobar-te. “Vull errar així, contesta; d’aquesta manera vull perdre’m”. Vols errar així i perdre’t així? Amb quant més motiu jo vull evitar-lo! Goso dir fins i tot que sóc inoportú. Escolto l’Apòstol quan recomana: *predica la paraula, insisteix*

oportunament i importunament (2 Tm 4, 2). A qui oportunament? A qui importunament? Oportunament als qui volen; importunament als qui no volen” (Sant Agustí, *Sermó 46, sobre els pastors*, 14).

Filla meva, fill meu, ¿fas apostolat cada dia? Aprofites, sense respectes humans, les diferents oportunitats? Penses en aquelles paraules de l’Evangeli –*hominem non habeo* (Jn 5, 7)-, perquè ningú no pugui dir de nosaltres, de tu, que ho hi ha hagut una persona que l’ajudés?

Com tots els anys per aquestes dates, ens preparem per a la gran festivitat de l’Assumpció de la Mare de Déu, en la qual renovarem la consagració de l’Opus Dei al Cor Dolcíssim de Maria. En demanar-li, fent-nos ressò del nostre Pare i de l’estimadíssim mons. Álvaro, que ens prepari i ens conservi un camí segur –*iter para tutum, iter serva tutum!*-, posem

especialment en les seves mans
l'expansió apostòlica en tants països:
aquells on estem començant, els
altres on volem anar, els altres on
treballem fa anys, perquè l'esperit de
l'Opus Dei arribi com més aviat
millor a molts altres llocs.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Pamplona, 1 d'agost del 2007

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-agost-del-2007/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-agost-del-2007/) (06/08/2025)